

та талантів у різних галузях знань. Надаючи при цьому можливість вільного вибору діяльності, до якої дитина проявляє зацікавленість.

Такі установи мають яскраво виражену специфіку впливу на особистість дитини. Передусім, це добровільність і право вибору занять, різноманітність і альтернативність спілкування як з ровесниками, так і з керівниками гуртків, диференційованість за інтересами та захопленнями.

Кожен напрям діяльності гуртків має свої особливості. Так, наприклад, для активних та непосидючих дітей краще підійдуть спортивні гуртки: футбол, волейбол, бокс, гімнастика та інше. При цьому важливу роль буде відігравати агітація з боку теле- та інтернет ресурсів. Заняття спортом покращує настрій та здоров'я, з'являється дисциплінованість та навички комунікації із однолітками, до того ж втомлені та щасливі діти не матимуть часу на агресію та сумнівне проведення часу.

Гра на музичних інструментах знайомить дитину із тактом, ритмом, розвиває пам'ять та терпіння, координацію та моторику. В музичній школі діти вчаться отримувати критику та використовувати її собі на користь.

Малюючи, діти розвивають творче мислення, абстрактну уяву, допомагає регулювати емоції під час стресу. Також відбувається позитивний вплив на дрібну моторику, пам'ять, увагу.

Існує достатньо способів для заповнення вільного часу дитини творчими, позитивними заняттями. При складанні плану профілактики злочинності серед дітей та молоді Міністерству внутрішніх справ варто співпрацювати з Міністерством освіти і науки, а також з Міністерством молоді та спорту. Результатом такої роботи повинен стати чіткий, продуманий план при якому: поліція, шляхом ювенальної превенції буде стежити за умовами життя, виховання дітей, а також за дотриманням їх законних прав; інша частина роботи буде покладена на вчителів, вихователів, наставників, які мають залучати дітей до корисного дозвілля. Окрім цього звертаючись до психології людини необхідно врахувати необхідність самореалізації та заохочень: необхідно організовувати дитячі виставки, концерти, турніри, спортивні змагання. До виконання поставлених завдань необхідно залучити ЗМІ та інтернет ресурси, з метою агітації та залучення осіб до розвитку і пошуку свого хобі, а також несвідомого впливу на дітей через казки та мультфільми. Таким чином нове покоління дітей буде мати достатньо уваги та піклування, щоб стати справжнім майбутнім своєї держави.

Богдан Юлія,

аспірант кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО ЛЮДИНИ НА ІНФОРМАЦІЮ ТА ГАРАНТІЇ ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Розуміння права на інформацію збагачується міркуваннями фахівців у різних галузях права. Питання про правові можливості громадян в

інформаційній сфері є одним з найбільш важливих у пошуку оптимального варіанту правового регулювання права на інформацію. Проте у спеціалізованих, міждисциплінарних і неюридичних дослідженнях різноманітні, іноді суперечливі, тлумачення інформаційних правомочностей громадян здатні знизити ефективність права на інформацію, відволікаючи увагу, може й на не менш важливі, але інші правові проблеми. Тому і виникає необхідність здійснення права на інформацію як невід'ємного права людини.

У ст. 19 Загальної декларації прав людини визначено, що кожна людина має право на свободу переконань і на вільне їх виявлення. Це право включає свободу безперешкодно дотримуватися своїх переконань та свободу шукати, одержувати і поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами і незалежно від державних кордонів [1].

Гарантією реалізації багатьох прав і свобод людини і громадянина є право на доступ до інформації, яке займає особливе місце серед інших прав і свобод. Основний конституційний принцип проголошує, що «носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ» (ст. 5 Конституції України), однак, у разі відсутності інформації про дії влади, цей принцип втрачає свою силу, результатом чого є загроза узурпації державної влади або зловживання нею.

Основні права, в тому числі право на інформацію, які закріплені у Конституції України, мають часом узагальнений характер, що і обумовлює необхідність їх тлумачення.

Наприклад, свобода користування інформацією згідно до «духу» статті 10 Європейської конвенції з прав людини передбачає вільне циркулювання у суспільстві будь-якої інформації, окрім тієї, поширення якої з чітко визначених в статті 10 ЄКПЛ причин може бути обмеженим. Стаття ж 9 дозволяє обмежувати доступ до невизначеного кола інформації на підставі того, що вона «особисто» не стосується громадянина. Тут впадає в око також невідповідність між обсягом інформації, до якої є вільний доступ за статтею 9 Закону «Про інформацію», і тією інформацією, яка не підлягає розголошенню за ст. 46 того ж Закону, хоча за логікою, об'єми цих понять мають бути збалансованими [2].

В країнах Центральної і Східної Європи після розпаду тоталітарного режиму з'явилися сприятливі умови для запровадження інституційних механізмів захисту свободи інформації.

Так, Закон Естонії «Про публічну інформацію» від 15.11.2000 р. під публічною інформацією розуміє інформацію, що записана та задокументована у будь-якій формі та будь-яким способом, і яка отримана чи підготовлена в результаті виконання обов'язків держави.

Закон Болгарії «Про доступ до публічної інформації» від 22.06.2000 р. під публічною інформацією розуміє будь-яку інформацію, що стосується суспільного життя в державі, та надає можливості громадянам висловлювати власну думку про діяльність осіб, які мають зобов'язання в рамках цього Закону. Окрім того, цей Закон розрізняє офіційну публічну інформацію та адміністративну публічну інформацію. Офіційна публічна інформація – це інформація, що міститься в актах державних органів або органів місцевого

самоврядування, і яка пов'язана з виконанням ними своїх повноважень. Доступ до такої інформації забезпечується шляхом оприлюднення.

Закон Польщі «Про доступ до публічної інформації» від 06.09.2001 р. під публічною інформацією розуміє будь-яку інформацію, що стосується публічних справ.

Відповідно до Рекомендації Ради Європи про доступ до інформації, що перебуває у володінні державних органів до таких винятків, зокрема, відносяться: інтереси національної безпеки, суспільної безпеки, громадського порядку, економічного добробуту країни, попередження злочинів або попередження розголошення інформації, отриманої конфіденційно, захист приватного життя та інших легітимних приватних інтересів, але беручи при цьому до уваги особливу зацікавленість кожної особи в інформації, якою володіють органи влади, і стосується її особисто. Приблизно такі ж винятки передбачені у Модельному законі про свободу інформації.

Зауважимо, що в інших міжнародних документах також визначається доступ до інформації як основне право людини. Наприклад, у резолюції Парламентської асамблеї 1087 (1996) про наслідки Чорнобильської катастрофи, зокрема визначається, що доступ громадськості до чіткої та повної інформації повинен розглядатися як основне право людини [3, с. 16].

Поширеною практикою у багатьох зарубіжних країнах, яка видається найбільш демократичною, є створення та діяльність омбудсменів.

Уповноважених з питань інформації, які є органами парламентського контролю. До сфери повноважень омбудсмена віднесено нагляд за діяльністю органів влади щодо забезпечення реалізації права на доступ до інформації. Більшість омбудсменів наділені правом пропонувати парламенту скасувати, внести зміни до чинного та прийняти нові закони у цій сфері. Окрім того, у багатьох країнах омбудсмени виступають квазі судовими органами, які розглядають скарги осіб про порушення їхніх прав на доступ до інформації, та приймають відповідні рішення, які мають обов'язковий характер.

Сьогодні, на жаль, в Україні не визначено охоронний режим інформації, яка б регулювала виробничу таємницю, що підтверджується ст. 7 Закону України «Про авторське право і суміжні права», де вказано, що охорона не поширюється на будь-яку ідею, процедуру, метод, процес, концепцію, звичайні дані, навіть якщо вони виражені, описані, пояснені, проілюстровані у творі тощо. Якщо правове положення корисної моделі, винаходу, промислового зразка, раціоналізаторської пропозиції регулюють закони України «Про охорону прав на промислові зразки», «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», «Про раціоналізаторську діяльність в Україні», то фактично ідеї, концепції, теорії не мають правового режиму охорони у цивільно-правовому полі українського законодавства, що принципово важливим аспектом адже є також результатом інтелектуальної творчої діяльності.

У Міжнародному пакті про громадянські та політичні права (ст. 19) визначено, що кожна людина має право безперешкодно дотримуватись своїх поглядів. «Кожна людина має право на вільне вираження своїх поглядів...» [4].

Вплив на державу, суспільство, громадянина шляхом розповсюдження інформації зараз є найефективнішим, ніж політичний, економічний і навіть військовий. Інформація стає реальною, майже фізично відчутною силою.

Останнім часом в наукових колах щодо розуміння прав людини набуває поширення критерій, згідно з яким всі права людини є «природними» зобов'язаннями «erga omnes» (з лат. «відносно всіх»), що є юридичним вираженням універсальності прав людини. Ця концепція дає чітке розуміння, що є неможливим вибудувати ієрархію будь-яких прав людини. Тому право на інформацію є невід'ємним, тобто природнім.

Список використаних джерел

1. Загальна декларація прав людини 1948 року / Права людини. Міжнародні договори України, декларації, документи / Упоряд. Ю. К. Качуренко. 2-е вид. К. : Юрінформ, 1992. 200 с.
2. Жуковська О. Право на свободу слова та інформації в українському законодавстві та судовій практиці (деякі аспекти проблеми) / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khp.org/index.php?id=1039004676>
3. Права людини і місцева демократія / Упорядники: Буров С., Величко Н., Єлігулашвілі М., Жигалдо В., Ковшун Л., Левченко О. 2017. 92 с.
4. Міжнародний пакт про громадянські та політичні права: позиція держави та погляд громадянського суспільства [Текст] : збірка документів / Інститут законодавства Верховної Ради України, Міжнародний юридичний центр «Легітим»; упоряд. О. М. Руднева, Г. О. Христова ; наук. ред. О. М. Руднева. К. : Істина, 2007. 240 с.

Богданець Анастасія

курсант 1 курсу 101 групи, ННІ №2 НАВС.

Науковий керівник: викладач кафедри конституційного права та прав людини НАВС, кандидат юридичних наук **Сьох Катерина**

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ГОЛОВИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Прийняття Конституції України стало новим поштовхом в розвитку нашої держави. Насамперед це зумовлено подальшим розвитком та вдосконаленням не лише законодавчої системи, а й системи та діяльності державних інституцій. Повернення України внаслідок Революції Гідності до парламенсько-президентської форми правління стало причиною суттєвого зростання ролі парламенту.

Як в будь якій структурі організація, діяльність і функціонування цієї організації залежить від керівника. Так само і у Верховній Раді України значна роль припадає Голові Верховної Ради України. Контроль за здійсненням всіх функцій, які покладені на законодавчу гілку влади є невід'ємною заслугою Голови парламенту. Від повноцінного функціонування верховної ради залежить і функціонування інших гілок влади. Тому, чітке закріплення правового статусу